

Forța indestructibilă a recuperării memoriei

15 februarie 2006

Donald K. Short

În istoria sacră există un mare mister care iese la iveală atunci când este analizată viața și lucrarea lui Hristos. Timp de secole poporul ales al lui Dumnezeu a așteptat să vină Mesia. Dar când a venit, a fost respins. El nu S-a potrivit ideilor preconceptuate despre ceea ce trebuia să fie și să facă Mesia. Nu S-a îmbrăcat potrivit. Nu a cunoscut oamenii potriviți. Solia Sa era prea umiltoare.

Cu toate acestea, Cartea spune: "... gloata cea mare Îl asculta cu plăcere." Problema nu era poporul. Mărturia inspirată a lui Luca spune: "Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte, și L-au răstignit?" Oare de ce s-au desfășurat evenimentele în felul acesta? Nu trebuia să se întâmple așa, pentru că Isus a spus: "O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus proorocii!" (Luca 24,25). Cei care ar fi trebuit să știe, cei care ar fi trebuit să creadă – conducătorii – tocmai ei au fost cei orbi și necredincioși, ignoranți în ce privește semnificația reală a Scripturii.

Acest eveniment istoric continuă să fie dezbătut de atunci încolo. Evrei, atei, agnostici, dești, musulmani și mulți alții, inclusiv creștinii, continuă spirala controverselor. Dacă am crede raportul istoric, situația ar fi alta.

Într-un mod asemănător, greu de privit, noi ca popor am conceput un set de idei cu privire la ce s-a întâmplat la acea remarcabilă întâlnire cunoscută sub numele de Conferința de la Minneapolis din 1888. Acesta este evenimentul pe care l-am comemorat în 1988. Întâlnirea din 1888, veche de un secol, a determinat publicarea a două puncte de vedere diametral opuse. Oare cum a devenit poporul lui Dumnezeu așa de încurcat, când există un raport scris? Odată cu trecerea timpului, această dihotomie s-a agravat din ce în ce mai mult, iar acum a atins proporții îngrijorătoare. Din nefericire, nu poate exista compromis între cele două puncte de vedere. Unul sau altul este teribil de greșit. Este dureros ca un popor care vorbește mult despre a doua venire a lui Hristos să se găsească într-o poziție atât de incertă. Este imperativă cunoașterea și înțelegerea propriei noastre istorii. Cu adevărat, Israelul modern

a ajuns la răscruce. Este timpul să alegem calea cea bună pentru a evita ocolul. Aceasta va fi decizia cea mai provocatoare din toate timpurile.

Oare nu este evident că vrăjmașul va continua să facă tot posibilul pentru a întârzia hotărârea care-i anunță sfârșitul? Până când nu este făcută alegerea corectă, toată strategia din lume nu va folosi la nimic, iar ocolul va trebui să continue.

Au trecut mai bine de treizeci și cinci de ani de când manuscrisul "1888 Reexaminat" a fost prezentat conducătorilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. În toți acești ani, manuscrisul a circulat în câmpul mondial sub diferite forme, complet sau incomplet, dat totdeauna în cantități limitate. Dar acest lucru s-a schimbat acum. Pentru prima dată autorii au publicat cartea și este la îndemâna bisericii mondiale. Dovada istorică însoțită de o documentație completă și sute de paragrafe ale lui Ellen White, definesc evenimentul 1888 în istoria noastră ca fiind o bătălie câștigată de vrăjmașul - dar războiul nu s-a terminat. Deși "vrăjmașul ne-a împiedicat să obținem acea competență care trebuia să fie" a noastră, totuși Martorul Credincios continuă să stea la ușă și să bată pentru a l se deschide. Solul Domnului a afirmat categoric: "Lumina care trebuia să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă, și prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost ținută în mare măsură departe de lume" (vezi 1 SM 234, 235). Aceasta este o tragedie pe care numai veșnicia o poate descoperi pe deplin. În ea trebuie găsită rădăcina neputinței spirituale din prezent și apostazia atât de larg răspândită. Un efect ascuns îl constituie prăpastia crescândă dintre laici și conducători, în ce privește credibilitatea.

Poziția oficială a bisericii prezintă în continuare sesiunea 1888 ca pe o "biruință," deși tot ceea ce a spus Ellen White este exact contrariul. Dacă ar fi adevărat, iar solia a fost primită cu adevărat, atunci este evident că Domnul este responsabil pentru întârzierea terminării lucrării. Dacă solia nu a fost primită, estimare pe care Domnul o plasează în istoria noastră, atunci biserica este responsabilă pentru întârziere. De aici rezultă că nu există nici o cale prin care să putem aștepta concret din partea Cerului să încerce din nou să ne dea ploaia târzie, până ce nu lămurim această chestiune.
